

THE WAY + ЈЕДИНИ ПУТ

DECEMBER 2015 BULLETIN

ST. SAVA SERBIAN ORTHODOX CHURCH

P.O. Box 2366
14916 239TH PLACE SE
ISSAQUAH, WA 98027
REV. PREDRAG BOJOVIC
MOBILE PHONE: 224/388-2605

+++++

The Nativity Fast: A Time of Preparation

The Fast of the Nativity is the Church's wise solace and aid to human infirmity. We are a forgetful people, but our forgetfulness is not unknown to God; and our hearts with all their misconceptions and weakened understandings are not unfamiliar to the Holy Spirit who guides and sustains this Church. We who fall far from God through the magnitude of our sin, are called nonetheless to be close to Him. We who run afar off are called to return. Through the fast that precedes the great Feast of the Incarnation -- which itself is the the heart and substance of our calling -- the Church helps draw us into the full mystery of what that call entails.

Like Great Lent, the fast of the Nativity is a journey. 'Come, O ye faithful, and let us behold where Christ is born. Let us join the Magi, kings from the east, and follow the guiding star' (Sessional Hymn of the Nativity Matins). Let us 'join the Magi', let us 'follow' and 'behold'. On the fifteenth of November, the Church joins together in a journey toward that salvation first promised to Adam in God's curse laid upon the serpent (Gen 3.14-

15). The One who will crush the head of the serpent, of sin and the devil and all that is counter to the life God offers, is Him to whom the star leads us. The fast of the Nativity is our journey into the new and marvelous life of the Holy Trinity, which is offered by God but which we must approach of our own volition. In this act, we are joined to the story of our fathers. The gift of a new land and great blessings was freely given by God to Abraham, but in order to obtain it, 'Abram went, as the Lord had told him' (Gen 12.4).

A journey is, by its nature, naturally ascetic. Unless my life is already very humble, I cannot take the whole of my possessions on a journey. I cannot transport social and political ties along a journey's path. I can never be too reliant on the plans I have made for my journey: a control lying beyond the self must be admitted and accepted. This is the spirit to which the fast calls us.

A journey is, by its nature, an act of movement, of transportation, of growth. What is old is left behind, newness is perceived and embraced, growth of understanding takes place. And even if the journey comes to a close in the same physical location from which it began, that place is transformed for us by the journey through which we have re-approached it. The aid shelter on a street corner in London is no different after a journey to the Middle East; but after witnessing there first-hand the struggles and torments of poverty, of suffering, of sorrow, the meaning and importance of that small shelter is indeed different for me.

Here the importance of the fast. As the Nativity approaches, that great feast of cosmic significance and eternal, abounding joy for which heaven and earth together rejoice, the fast calls me to consider: do I rejoice? Why do I rejoice? The hymnography of the Church makes it clear that this is a feast for all the world, for all creation; and the fast calls me to take my place in that creation, to realise that, despite all my infinite unworthiness, Christmas is a miracle for my soul too. Make ready, O Bethlehem: let the manger be prepared, let the cave show its welcome. The truth has come, the shadow has passed away; born of a Virgin, God has appeared to men, formed as we are and making godlike the garment He has put on. Therefore Adam is renewed with Eve, and they call out: 'Thy good pleasure has appeared on earth to save our kind'. Adam and Eve, all of humankind, are renewed and made alive in the Incarnation of God in Christ, who 'appeared on earth to save our kind'. Fallen flesh, so long bound to death, so long yearning in for growth and maturation into the fullness of life, is sewn into the garment of Christ and at last made fully alive. There is a pleasing old saying, with perhaps more than a touch of truth to it, that humankind drew its first full breath at the infant Christ's first cry.

Meat	Dairy	Fish	Wine	Oil
beef, chicken, pork, turkey, elk, veal, lamb, deer, rabbit, buffalo, and so forth	milk, eggs, cheese, butter, yogurt, cream, and so forth	fish with a backbone including shrimp, octopus, shellfish, squid, or other seafood.	(some include all types of alcohol in this category)	(some include all types of oil in this category)
Abstain.	Abstain.	Permitted only on Tuesdays Thursdays Saturdays Sundays	Permitted only on Tuesdays, Thursdays, Saturdays, & Sundays before December 20.	Permitted only on Tuesdays, Thursdays, Saturdays, & Sundays before December 20.

We are called, then, to approach this great mystery as God's condescension into our own lives, personally and collectively. The Canon of Matins for the Nativity lays it out clearly: 'He establishes a path for us, whereby we may mount up to heaven'. The Nativity is not only about God's coming down to us, but about our rising up to Him, just as sinful humanity was

lifted up into the person of Christ in the Incarnation itself. We are called to arise, then, during the fast that is the journey into this Feast. Meals are lessened and regimented, that a constant, lingering hunger may remind us of the great need we each have for spiritual food that goes beyond our daily bread. The number of Church services is gradually increased, that we might know whence comes that true food. Sweets and drink are set aside, that we might never feel content with the trivial and temporal joys of this world. Parties and social engagements are reduced, that we might realize that all is not so well with us as we often take it to be. Anything which holds the slightest power over us, whether cigarettes or television, travel or recreation, is minimized or cast wholly aside, that we might bring ourselves to be possessed and governed only by God. The fast is an ascetic time, designed by the Church to strip away common stumbling blocks into sin, to provide us with the means of self-perception that we lack in our typical indulgence, and to begin to grow the seeds of virtue. All these are necessary if we are ever to know even partially, or appreciate even menially, the 'depth of the riches of the wisdom and knowledge of God'.⁶ We must take up the task of our own purification, gifted by God and achieved only through His grace, that we might approach Him on Christmas Day as did the Magi and the shepherds in Bethlehem:

Come, O ye faithful, inspired by God let us arise and behold the divine condescension from on high that is made manifest to us in Bethlehem. Cleansing our minds, let us offer through our lives virtues instead of myrrh, preparing with faith our entry into the feast of the Nativity, storing up treasure in our souls and crying: Glory in the highest to God in Trinity, whose good pleasure is now revealed to men, that in His love for mankind He may set Adam free from the ancestral curse. (Sticheron of the Sixth Hour, Christmas Eve)

Source: Pravoslavie.ru

Божићни пост

Установљавање Божићног поста, као и других вишедневних постова, датира се у прве векове Хришћанства. Већ од IV века свети Амвросије Милански, Филистрије, блажени Августин помињу у својим делима Божићни пост. У V веку је о Божићном посту писао Лав Велики. Првобитно је Божићни пост трајао за једне хришћане седам дана, а за друге - мало дуже. На сабору 1166. године који је одржан у време константинопољског патријарха Луке и византијског цара Мануила свим хришћанима је било наређено да поштују 40 - дневни пост уочи великог празника Христовог Рођења. Антиохијски патријарх Валсамон је писао, да "је сам Свјатијеси Патријарх рекао да иако дани тих постова (Успењског и Божићног) нису одређени правилом, потрудимо се међутим да следимо неписано црквено предање и дужни смо да постимо ...од 15 дана новембра". Божићни пост је последњи вишедневни пост у години. Почиње 14/27. новембра и траје до 24. децембра/6. јануара, траје четрдесет дана и због тога се у црквеном уставу назива Четрдесетницом, као и Велики пост.

Божићни пост је установљен ради тога да бисмо се пре дана Христовог Рођења очистили покајањем, молитвом и постом, како бисмо чиста срца, душе и тела могли са страхопоштовањем да дочекамо Сина Божијег Који се јавио свету, и да би Му поред обичних дарова и жртви, принели наше чисто срце и жељу да следимо Његово учење. Утемељитељем хришћанскога подвига сматра се сам Господ наш Исус Христос, који је уочи ступања у подвиг искупења рода људскога укрепио себе дуготрајним постом. И сви подвижници, почињући да служе Господу, наоружавали су се постом и нису друкчије ступали на пут Крста но спроводећи пост.

* Мојсије после поста од четрдесет дана усудио се да се попне на врх горе Синаја, и да прими од Бога плоче са десет заповести.

* Великог јунака Сампсона је пост учинио непобедивим. Преко поста је зачет у утроби матере своје. Пост га је родио. Пост га је одојио. Пост га је одхрањивао. Онај пост којег је одредио анђеоско: "Дете које ћеш родити, не треба да окуси ништа од плодова винограда. Неће пити вина нити било које друго опојно пиће". Док је Сампсон живео са постом, побеђивао је на хиљаде Филистејаца, рушио врата утврђених градова, задавио рукама лава. Међутим када је напустио пост и Далилда га навела на пијанство и у блуд, био је заробљен, ослепљен и исмејан од својих непријатеља.

* После поста од четрдесет дана удостојио се пророк Илија да се сретне са Господом лицем у лице. После поста васкрсао је умрло дете и показао се јачим од смрти. После поста затворио је небо да не пада киша за три и по године. То је учинио да би омекшао тврдокорност срца Израиљаца који су се били предали разврату и безакоњу. Тако је изазвао принудни пост у целом народу, док се не покају и исправе своје грехе, који су проистекли од удобног и разнеженог живота.

* Пророк Данило, који за двадесет дана није окусио хлеба нити пио воде, поучио је чак и лавове да посте. Гладни лавови нису га растргли, као да је имао тело од камена или бакра или неког другог тврдог материјала. Пост је ојачао тело Пророка и учинио га неповредивим за зубе звери, као што боја чини гвожђе неповредивим за рђу.

* Живот Светог Јована Крститеља био је непрекидни пост. Није имао ни кревета, ни трпезе, ни имања, ни стоке, ни магацине хране, нити било шта друго од онога што се сматра неопходно за живот. Но управо због тога Господ је посведочио да је он "највећи од рођених од жене".

* Пост је подигао до трећег неба и Апостола Павла. Њега чак убраја у невоље и страдања која је поднео у својој мисионарској раду за славу Божију и спасење људи.

* Пост је моћно оружје против демона. "Овај род (демонски) не изгони се ничим другим, до само молитвом и постом", рекао је Исус након истеривања демона који је био обузео једног младића.

Ми не треба да умртвљујемо своје тело, него своје страсти. Пост не значи да се само уздржавамо од мрсне хране, већ је то првенствено одрицање од злочестивих мисли, жеља и дела. Телесни пост је свакако неопходно помоћно средство у борби против страсти, нарочито против гордости која се сматра кореном сваког даљег зла. Стваран пост је првенствено уздржавање од сваке похоте. Без духовног поста, кажу оци, сам телесни пост Бог не прихвата. Пост има у првом реду духовни смисао и он је органски повезан са целокупним духовним животом. Стварни пост приводи човека смирењу. А у смирењу човек стиче сазнање, да за човека спасење лежи једино у Богу, у његовој милости. Код стицања свих врлина и код испуњења свих заповести, свети оци придају врлини расуђивања највећу важност. Расуђивање значи дар разликовања онога што је корисно, и онога што је штетно - тамо где је истина, и тамо где је лаж. Лав Велики пише: "Само поштовање уздржања је одређено у четири временска периода, како бисмо у току године спознали да нам је непрестано неопходно очишћење и да при расејаности живота увек треба да се трудимо да постом и милостињом чистимо грех, који се умножава због телесних слабости и нечистоте жеља".

Према речима Лава Великог, Божићни пост је жртва Богу за сакупљене плодове. "Као што је нама Господ подарио овоземаљске плодове, - пише светитељ - тако и ми у време тог поста треба да будемо дарожљиви према сиромашнима". Према речима Симеона Солунског, "пост Божићне Четрдесетнице изображава пост Мојсија, који је постивши четрдесет дана и четрдесет ноћи добио на каменом таблицама Божије заповести. А ми, постећи четрдесет дана, созерцавамо и примамо живу Реч од Дјеве, не нацртану на камену, већ оваплоћену и рођену, и присаједињујемо се Његовој Божанској плоти".

Свети Фотије патријарх Цариградски каже:

"Пост благопријатан Богу је онај који подразумева поред уздржања од хране и удаљење од сваког греха, мржње, зависти, оговарања, неумесних шала, празнословља и других зала. Оној који пости само телесно не трудећи се у врлини личи на човека који је саградио лепу кућу, али у њој живи са змијама и скорпијама."

***Да нас Господ укрепи у посту и да нам снаге да сва искушења
издржимо и заблагодаримо Му у дан Његовог Рођења!***

The Serbian Orthodox Church welcomes the decision of UNESCO which rejected the proposal to receive so-called Kosova into its organization. The entire time Serbia and the Serbian Orthodox Church sought for the delaying of this debate in order to avoid unnecessary political confrontation, but since Serbia's request was denied voting took place which showed that there was no readiness in UNESCO to make hasty political decisions which endanger the safety of the Cultural heritage and the dialogue that Belgrade is already leading with Pristina.

It is obvious that the issue of the spiritual and cultural heritage cannot be solved through politicization, particularly in a situation where, after the war in Kosovo and Metohija, so many Christian Orthodox shrines and cemeteries were destroyed. Confidence has to be built through deeds, not words, and certainly not negating the very difficult situation in which our faithful people and our holy sites have been living in for many years after the war in Kosovo and Metohija.

Thus, on this occasion the Serbian Orthodox Church calls for dialogue and confidence-building as the only way to solve all problems and thanks all those countries that have given their support to the path of dialogue and understanding.

+++++

Српска Православна Црква поздравља одлуку УНЕСКА којом је одбијен предлог за пријем тзв. Косова у ову организацију. Србија и Српска Православна Црква су све време тражили одлагање ове расправе, како би се избегла непотребна политичка конфронтација, али пошто захтев Србије није усвојен, приступило се гласању које је показало да у УНЕСКУ ипак не постоји спремност да се доносе исхитрене политичке одлуке које угрожавају безбедност културне баштине и дијалог који Београд већ води са Приштином.

Очигледно је да се питање духовне и културне баштине не може решавати политизацијом посебно у ситуацији где је након рата на Косову и Метохији уништено толико много хришћанских православних светиња и гробаља. Поверење се мора градити делима, а не речима, а понајмање негирањем веома тешке ситуације у којој већ годинама после рата живи наш верни народ и наше светиње на Косову и Метохији.

Зато и овом приликом Српска Православна Црква позива на дијалог и изградњу поверења као једини пут за решавање свих проблема и захваљује свим оним земљама које су дале подршку путу дијалога и разумевања.

The life of St. Sebastian of Jackson

(1863-1940)

This apostle of North America was the first American born Orthodox priest. His parents, Ilija and Jelena Dabovic, were the first recorded immigrants on the West Coast. They lived in San Francisco, operated a small shop, and were blessed with seven children. St. Sebastian was their fourth child who at baptism received name John. He was born on June 21, 1863. His ministry in the Church started at early age. After he finished high school he served his parish as a reader and teacher. Before he was sent to Russia, he spent time in Sitka, Alaska, assisted with parish ministries at St. Archangel Michael Cathedral. After three years of study at the St. Petersburg and Kiev Theological Academies, John was tonsured a monk and received monastic name Sebastian in 1887.

That same year he was ordained a hierodeacon. He served as deacon at the San Francisco Cathedral until Bishop Nicholas ordained him a priest on August 16, 1892. As newly ordained Hieromonk Fr. Sebastian tirelessly preached the Gospel, served Divine Liturgies, counseled and established many parishes throughout the country. During his life he conveyed the light of liturgical certainty and calm to a world that was spiritually hungry and suffering. Archbishop Tikhon asked Fr. Sebastian to lead a Serbian mission in the North American diocese, elevated him to archimandrite on August 15, 1905, and sent him to Chicago, Illinois, where this holy man served as parish priest. In 1910, he asked for release from the parish so that he could return to missionary work. Having spent three years at the newly opened St. Platon Seminary in Tenafly, New Jersey, he went back to Serbia to serve as a chaplain in the Serbian army in the Balkan Wars and WW I. After his brief visit to the United States of America in 1915 and 1917, the rest of his life he spent in Serbia where he peacefully reposed in monastery Zicha on November 30, 1940, having his earthly remains laid to rest there until they were exhumed and translated to Jackson, California, on September 1, 2007, at St. Sava Church, the oldest and one of many Serbian Orthodox Churches in America that he founded in 1894.

Fr Sebastian built up souls, organized the Church, erected houses of prayer, and was devoted to charitable work. In addition to establishing many churches, St. Sebastian also wrote many articles and sermons. His last spoken words and wish were: The Heavenly Kingdom without end! Meaning: the kingdom of the virtues whence the miracle of eternal surprises bursts forth. The Holy Assembly of Bishops of the Serbian Orthodox Church during its regular session held from May 14-29, 2015 inspired and guided by the Holy Spirit decided that his name be added to the Diptych of saints of the Holy Orthodox Church. From the Holy archimandrite Sebastian Dabovich (1863-2013) we realize how historical predicaments become a starting point for knowledge of God and spontaneous praise.

From the celebration of the glorification of Sts Mardarije and Sebastian may droplets of consolation fall upon the heart of those who, living in the heart of America, seek what is fair and honest.

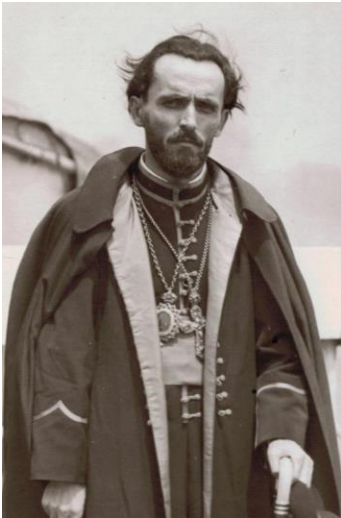
The life of St. Mardarije of Libertyville

(1889-1935)

Born in village of Kornet, Ljesani County, in Montenegro, on November 2, 1889, to pious parents Petar and Jela Uskokovic, he was baptized in his village church dedicated to St. George and received his baptismal name Ivan. His mother was from the well-known Bozovic family. Both of his parents were well respected in their community holding the office of leadership and particularly his father was a captain of their clan.

Considering his parents' status, young Ivan was sent to further his education, first in Rijeka Crnojevic, Cetinje, and then in Belgrade, Serbia. While in Belgrade, young Ivan advanced his childhood desire to serve God and the Church, and so from there he headed to monastery Studenica where after a short period of novice life he gets tonsured to monasticism having received the name Mardarije. With the decision of the Holy Synod of the Serbian Orthodox Church, now young hierodeacon Mardarije is sent to Russia where he spent twelve years (1905-1917)

furthering his theological education and growing in wisdom. From there, the Holy Synod of the Russian Orthodox Church sent him to the United States of America to organize the Serbian Orthodox Church. On December 1, 1923, now archimandrite Mardarije is appointed as administrator of the Serbian American-Canadian diocese with the see in Chicago and that same year he purchased around ten acres of land in Libertyville, Illinois, where later St. Sava monastery was built. He was elected by the Holy Assembly of Bishops of the Serbian Orthodox Church as the first bishop for the newly established diocese in America on December 7, 1925, and his consecration took place on Palm Sunday, the Feast of the Entrance of Our Lord Jesus Christ into Jerusalem, on April 25, 1926.

From then on His Grace Bishop Mardarije, the first bishop of the Serbian Orthodox Church in North and South America, labored tirelessly in building churches, St. Sava monastery in Libertyville, sowing Christian love, spread peace, preached and witnessed the Gospel of Christ throughout his diocese. In spite of inescapable worldly trends, he lived spontaneity of truth and a provision of grace, just because Life has dawned from the Tomb, and is dawning still. Having labored as bishop for a little over nine years he died peacefully on December 12, 1935, hospitalized in Ann Arbor, Michigan, while writing his last Nativity Encyclical to his beloved flock. His earthly remains were laid to rest at St. Sava monastery in Libertyville. The Holy Assembly of Bishops of the Serbian Orthodox Church during its regular session held from May 14-29, 2015 brought forth a decision that his name be added to the Diptych of saints of the Holy Orthodox Church.

From the Holy Hierarch Mardarije, we see how the grace of God reaches the heart of our cities, bringing to the confusion of the world the breeze of the Spirit and the serenity of the Age to come.

Крсна слава код Срба

Прохришћанска је вера, од Бога нам дата и од Светих Апостола предана, да славимо Бога и Његове Светитеље. Слављење Бога и Божијих угодника: Анђела, Апостола, Пророка, Мученика, Светитеља, Преподобних и свих Праведника, јесте наш хришћански православни животни став, којим исповедамо веру своју у прави циљ и смисао нашег људског живота и овде на земљи и у вечности.

СЛАВА КОД СРБА

Свето предање о слављењу Бога и славе Божије у Светима, примили смо и ми Православни Срби од светог Ћирила и Методија и од Светог Саве. Зато и славимо сваке недеље и сваког празника Христа Бога и Спаситеља нашег и Његову Пресвету Богомајку и свете анђеле и Светитеље Божије. Славимо их најпре са целом Црквом Божијом, у својој парохији и своме храму, када наша парохијска црква или наш манастир слави храмовну славу, то јест свога Светитеља као свога Небеског заштитника, кога истога дана славе и сви православни хришћани у свету.

Отуда, света слава, као општехришћанско и свецрквено слављење Бога и Божијих Светаца, није само српски обичај, јер славу славе и сви остали православни у свету.

Али Свети Отац Српски, Сава Равноапостолни, дао је нама Србима и једну посебну српску домаћу славу – наше Крсно Име, то јест благословио је нашу српску породичну славу: Да свака српска породица, свака кућа и домаћинство слави онога Светитеља на чији су дан наши преци и праоци примили Христову веру и крстили се у име Свете Тројице. То је дакле наша Српска Крсна Слава или Крсно Име, за које наш верни народ с правом каже: „Ко Крсно Име слави, оно му и помаже!“ Наша Крсна Слава, коју славимо посебно у сваком дому и свакој породици, молитвама светога кога славимо оживљава у нама и душама нашим свету и светлу успомену на онај дан када смо се породично крстили Христијанизовали.

Славећи нашу домаћу Славу, ми не престајемо славити и своју црквену, храмовну Славу заједно са својом браћом и сестрама парохијанима, и то је наша заједничка Света Преслава. А када славимо своју домаћу и породичну славу, не славимо је опет сами у кући, него најпре са осталим православним хришћанима у Цркви, на заједничкој Светој Служби, Светој Литургији, где су присутни и сви Божији Анђели и сви Свети, и где се спомињу сви наши живи и упокојени, па тек онда и у дому своме. И у дому, опет не славимо сами, већ у задрузи и заједници са сваким намерником Божијим који нам тог дана дође у дом, макар био просјак и убожјак, поготову са њим. Јер је и он, као и сваки човек, слика Божија и брат Христов и наш.

СЛАВЉЕЊЕ СЛАВЕ У ПРОШЛОСТИ

И први хришћани су на сличан начин славили славу, као што и ми данас славимо, и као што наши свети манастири и цркве данас славе: после завршене Свете Литургије у храму, сви присутни иду за једну заједничку трпезу љубави: сви се заједно са свештеником помоле Богу, уз свету водицу, свећу и тамјан, затим се благослови свето жито и преломи и прелије вином свети колач, и онда се помену сви наши сродници на земљи и на небу, па се онда, уз љубљење и молитвене жеље и честитање, сви заједно утеше за општом трпезом, оним што је Бог дао и домаћин спремио. А све то се чини у Славу Божију и у част Светога чији се свети спомен тога дана слави.

Слављење Бога и Његових Светитеља и у древној хришћанској Цркви и данас у читавом православљу, неодвојиво је од заједничке Свете Литургије у храму и од заједничарења свих верника у свему ономе што је Божије и што је од Бога благословено: у заједници у вери и истини, у благодати и љубави, у светом посту, покајању и Причешћу, у благослову заједничког јела и пића, у међусобном поштењу и помагању, у братској заједници са Христом и са свима Светима. Јер Црква Божија Православна и није друго, до заједница свих у Христу Богочовеку. У Њему који је Првенац међу многим Браћом, а Браћа су Његова, пре свега, Светитељи, а онда са њима и сви ми, Његови и њихови свечари, који смо зато и позвани од Бога да будемо света браћа и сабраћа Христова, синови Божији по благодати у Сину Божијем по природи, како вели Свети Атанасије Велики. Света Крсна Слава управо и има тај смисао и значај: да све нас окупи и сједини у једну праву братску Христову заједницу, у Свету Цркву као Сабор Божији, као Сабрање деце Божије и у част Светих, на наше спасење и обожење, на очовечење и охристовљење, на богоугодно задружење и сједињење са њима, нашим Славама, и преко њих са Христом, нашом вечном и непролазном Славом.

С тога се на свакој домаћој и црквеној слави пева ова богом дана песма Цркве наше:

**Данас нас благодат Светога Духа све сабра,
и сви са Крстом Христовим на себи говоримо:
„Благословен Који долази – Христос Спаситељ – у име Господње:
СЛАВА БОГУ НА ВИСИНИ!”**

КАКО ТРЕБА ДА СЛАВИМО СЛАВУ?

Прослављање славе је, дакле, *израз наше благодарности Богуза сва добра којима нас је обдарио и молитва Њему (и нашем Светитељу да буде нашим молитвама посредник пред Господом) – да нас сачува од зла и да нас упути на прави пут у животу.* Зато се слава мора прослављати у том смислу, са тим узвишеним циљем, а не ради гошћења, јела и пића. Свечар и чланови његове породице тога дана се нарочито морају сећати живота и дела свога Светитеља, кога славе и упоредити са његовим животом свој живот и дела. Уочивши разлике, треба да свој живот подешавају према Светитељевом примеру, јер ће тиме најбоље и најлепше прославити њега, заштитника њиховог дома и њиховог молитвеника пред Господом.

Пред пресечним и црвеним вином преливеним славским колачем, свечар треба да се сети велике жртве, коју је Господ наш Исус Христос поднео за нас страдањем својим на Крсту, па да испита себе да ли је својим животом и радом достојан те велике Жртве? Да ли је поступио по науци Христовој? Је ли помагао сиромашне и невољне ближње своје, као што је дужан да то учини? Је ли гладнога нахранио, голог оденуо, босог обуо, жедног напојио; да ли се сетио оних, који се налазе у беди и невољи, да ли им је олакшао живот, отклонио беду и умањио муке?

Ако није, нека донесе чврсту одлуку да то убудуће чини кад му је Бог дао, јер узалуд му је вера, ако не чини добра дела.

Вера чиста и без мане пред Богом и Оцем – вели апостол Христов, Јаков – јесте ова: *„Обилазити сироте и удовице у њиховим невољама и држати себе неопогањеног од света”*. Каква је корист, браћо моја, ако ко рече да има веру, а дела нема? Зар га вера може спасити? Јер као што је тело без духа (без душе) мртво, тако је вера без добрих дела мртва – говори нам он (Посл. Јаковљева 1:27, 2:14, 2,26) и тиме нам указује пут којим треба да идемо кроз живот.

Зато, нека пламен славске свеће воштанице осветли наш ум, нека загреје наше душе, да бисмо упознали прави циљ нашег живота и показали се у своме животу као истинита деца Божија. Само такво прослављање славе биће достојно нас као хришћанина, па ће и молитве наше бити услышене.

**СВИМ НАШИМ ПАРОХИЈАНИМА КОЈИ ЋЕ У НАРЕДНОМ ПЕРИОДУ ПРОСЛАВИТИ
СВОЈУ КРСНУ СЛАВУ, ЖЕЛИМО СРЕЋНО И БЛАГОСЛОВЕНО СЕТКОВАЊЕ!**

AS WE ARE DRAWING NEAR TO THE END OF THE YEAR, DURING THIS BLESSED SEASON, WE PLEAD THAT YOU REMEMBER TO SUPPORT OUR CHURCH AND IT'S SALVIFIC MISSION IN THIS WORLD! THANK YOU!

ПРИБЛИЖАВАЈУЋИ СЕ КРАЈУ ГОДИНЕ, У ОВОМ ПРАЗНИЧНОМ И БЛАГОСЛОВЕНОМ ПЕРИОДУ, МОЛИМО ВАС ДА СЕ СЕТИТЕ И НАШЕ ЦРКВЕ И ДА ВАШИМ ДОНАЦИЈАМА ПОМОГНЕТЕ НАШУ МИСИЈУ У ОВОМЕ СВЕТУ! БЛАГОДАРИМО ВАМ!

ST. SAVA CHURCH

СВЯТА ПЕРЬСАС ЦРКВА

STEWARDSHIP 2015

14916 239th PL. SE, ISSAQUAH, WA 98027

"A RICH MAN IS NOT ONE WHO HAS MUCH...
...BUT ONE WHO GIVES MUCH FOR WHAT HE GIVES AWAY REMAINS HIS FOREVER."
SAINT JOHN CHRYSOSTOM

PLEASE FOLLOW US ON FACEBOOK AT: <https://www.facebook.com/groups/183123188467419/>

ST. SAVA SERBIAN ORTHODOX CHURCH
P.O. Box 2366
ISSAQUAH, WA 98027

NON-PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE
PAID
SEATTLE, WA
PERMIT NO. 1703

RETURN SERVICE REQUESTED

DECEMBER 2015 MONTHLY BULLETIN

*“For where two or three have gathered together in my name,
I am there in their midst.” Matthew 18:20*

*“Где су два или три сабрана у моје име
Тамо сам и ја међу њима.” Матеј 18:20*

